

Chapter 1

"งานการเป็นหลักแหล่ง หน้าตาก็ดี ยังไม่มีแฟน ดูเป็นคนสบายๆ ยังไงก็ได้แท้ๆ ทำไม่ถึงยังโสด" คำถามนี้เป็นคำถามที่เจอบ่อยๆ มวนบุหรี่ยุคคนตรงหน้าถูกเคาะให้ชี้เป้าร่วงลงสู่กระป๋องเบียร์ตัดฝาที่วางริมระเบียง มีทรายใส่ไว้เพื่อกันเพื่อถ่วงน้ำหนัก กลิ่นเมนทอลลอยคลุ้ง แคมดัสตันเล็กๆ ริมรั้วไม่ช่วยให้บรรยากาศดีขึ้นแม้แต่น้อย

หลังจากเจ้าของคำถามพ่นลมหายใจออก ผมก็ยกมวนบุหรี่ยุคของตัวเองขึ้นมาบ้าง อัดลมหายใจเข้าผ่านกันกรอง กลิ่นหอมจากการเผาไหม้คูลิ่งในปาก ลามขึ้นบนจมูก ก่อนผ่อนออกมาช้าๆ เป็นจังหวะ ควันสีเทานั้นเรียงตัวเป็นรูปโดนัท ทิ้งระยะห่างตามลมหายใจที่พ่นออก

"ถามจริง แกชอบคนแบบไหน"

ลิปสติกลีแดงเลือดนกของคนตรงหน้าเด่นชัด ผิวขาวจัด ผมสีดำยาวเหยียดตรงประป่า แต่ดวงตาสีน้ำตาล พี่จ๊อบเป็น working woman ที่ผมนับถือ เพิ่งได้ตำแหน่งหัวหน้างานคนใหม่เมื่อต้นเดือนที่ผ่านมา เป็นคนไทยเชื้อสายจีน เต็มโตมากับพ่อเลี้ยงที่เป็นฝรั่ง นิสัยตรง แข็งกระด้าง ขณะเดียวกันก็เชื่อกันที่ย้ายวน

"เสือกๆ มาสักคนในสตูดิโอ น่าจะได้นี้ อย่างหวานก็น่ารัก ดูจะชอบแกอยู่ด้วยไม่ใช่หรอ"

"มันไม่ง่ายแบบนั้นนะสิพี่"

"เอาอะไรไปยาก ไม่ชอบผู้หญิงเรียบริ้ยอะละสิ"

"ไม่ใช่แบบนั้น" ผมหัวเราะในลำคอ ครันส์เทาที่ตกค้างในปอดลอยออกมาจางๆ "ไม่ได้มีสเบ็กหรือก แต่ไม่ชอบแบบนั้น เข้าใจปะ"

"เออๆ ถ้ามจริง เคยมีแฟนไหม"

"จะว่ายังไงดีละ" ผมหัวเราะ ยกมือข้างที่ยังว่างขึ้นเกาท้ายทอย "แฟนของพี่นี่คือแบบไหน นอนด้วยกันบ่อยๆ นับว่าเป็นแฟนหรือเปล่า"

"บ้า เซ็กซ์ก็สวนเซ็กซ์สิ เอาแบบ คนที่คิดจะอยู่ด้วยกันตลอดชีวิต ไม่อยากหาไว้สักคนหรือ"

กลิ่นไหม้ของนิโคตินลอยละล่อง ผมเขี่ยปลายมวนบุหรี่ลงที่ขอบกระป๋องข้าง "ก็อยากหาอยู่ แต่เป็นคนขี้รำคาญนะ"

"เพราะยังไม่เจอคนที่ใช่มากกว่ามั้ง"

"ที่จริงก็ใช่หมดนะ ไม่รู้สิ ผมยังไม่เคยเจอคนที่ไม่ใช่เลยอะปะ"

เสียงหัวเราะดังในลำคอ พี่จิบใบมอมองด้วยดวงตาเฉียว "ตอนเอานะเอาไม่เลือก พอจะให้เลือกก็เลือกที่จะไม่เอา ปวดหัวจริงๆ เด็กสมัยนี้"

"ถึงเวลามันก็มาเองแหละพี่"

"เลิกทำตัวสำมะเลเทเมาแล้วหาจริงๆ จังๆ สักทีเถอะแซค ในสตูฯ นี่ฉันห่วงแกสุดแล้ว"

"เพราะผมหล่อละซี"

"กลัวจะเป็นเอดส์ตายเข้าสักวัน" พี่จิบถอนหายใจ ทิ้งบุหรี่ครึ่งมวนลงกระป๋อง "เดี๋ยวฉันมีนัดคุยกับลูกค้าที่สยาม อยากให้ไปด้วย"

"ผม?"

"ก็แกอะสิ" น้ำเสียงสะบัด แต่ไม่ใช่ไม่พอใจ ผมกับพี่จิบสนิทกัน เมื่อก่อนที่พี่จิว พี่ชายคนโตยังอยู่ ผมก็โดนจับเป็นคู่หูกับพี่จิบบ่อยๆ ตอนนั้นบอสเก๋วางมือไปแล้ว พี่จิบขึ้นตำแหน่งหัวเรือแทน ส่วนผมก็เลื่อนขึ้นมาเป็นมือขวาของหัวหน้าตามกันมา

"เอาคนอื่นไปคุยบ้าง ใช้อย่างไรก็อยากให้พี่พามันไปรับงานกับลูกค้าเหมือนกัน"

"พูดรู้เรื่องที่ไหน ไปถึงก็โชว์พาว ฉันยังไม่อยากชวดงาน คนนี้ลูกค้าใหญ่ด้วย"

"ผู้หญิงหรือผู้ชาย"

"ไอ้แซค" เสียงหวานเอ่ยขรม ผมยกยิ้มที่มุมปาก พี่จับเองก็รู้ว่าผมเจตนาพูดเล่นแต่ก็ปรามทุกครั้ง "แกจะห่ม้อใครก็ห่ม้อไป อย่าห่ม้อลูกค้า"

"ผมล้อเล่น"

"ฉันกลัวใจแกจริงๆ แล้วเดียวขากลับแวะไปส่งที่ร้านด้วยนะ จะแวะไปดูเจเรมีหน่อย"

"เปิดแล้วหรือ" พูดถึงร้านอาหารที่น้องชายต่างบิดาของพี่จับตั้งใจจะเปิด รายนั้นเพิ่งกลับมาจากอังกฤษหลังจากไปเรียนเซฟจริง ๆ จัง ๆ เสียหลายปี "ฝากท้องได้หรือเปล่า"

"ขอเจเรมีเองสิ"

"นายโกธรที่ผมทำกล่องดนตรีมันหักไปหรือยังก็ไม่ว่า" นึกถึงเด็กหนุ่มตาน้ำข้าว ผมหยักศกที่หวงกล่องดนตรีเป็นชีวิตจิตใจ มันเป็นลูกครั้งที่บังเอิญว่าพ่อเป็นฝรั่งตัวเล็ก ส่วนสูงของเจ้าตัวเลยหยุดอยู่ที่มาตรฐานทั่วไปของคนเอเชียเด็กกว่าแค่สองปี แต่แกง เก่งเหมือนพี่สาวมันนั่นแหละ

"ยิ้มอะไร"

"ไม่เจอมันตั้งหลายปี กำลังนึกหน้าอยู่"

"ก็เหมือนเดิม" พี่จับบอกเสียงเรียบ ก่อนจะเปิดประตูออกจากโซนสำหรับสูบบุหรี่เข้าไปในออฟฟิศ หวานมองผมแล้วอมยิ้มให้ที่มุมปาก "แกเคยนอนกับหวานหรือเปล่า"

"บ้าหรือพี่ มองผมเป็นคนยังไงวะ"

"จะไปรู้เรอะ เห็นชอบทำท่าทางมีเลศนัย"

"ก็คุยกันเฉยๆ"

"ไหนบอกไม่ชอบ"

"ก็ไม่ได้ไม่ชอบ แต่ก็ไม่ได้ชอบ มีให้คุยก็คุยไปเรื่อยๆ เท่านั้นเอง"

"ถ้าไม่จริงจังก้อย่าไปเล่นกับน้องมัน เดียวจะมองหน้ากันไม่ติด" ผมรับคำ

ในลำคอ พอถึงโต๊ะตัวเองก็เก็บเอกสารลงแฟ้ม

"ไปไหนวะพี่แซค"

"ออกไปข้างนอกกับพี่จิบ" ผมหันไปบอกเดี่ยว มันอ่อนกว่าผมหนึ่งปี จบจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน "ลูกค้าใหญ่"

"พี่ช่วยพูดให้ผมฟัง"

"เออ" ผมตอบรับมันหลังจากปรับทุกข์กันไปเมื่อศุกร์ที่ผ่านมา ใจเดียว เพิ่งเข้าทำงานที่นี่ได้ไม่นานมาก ผมนี่แหละเป็นคนแนะนำ มันหัวไว ใจเดียวดี แต่ปากนำเกินหัวไปหน่อย พวกผู้ใหญ่เลยไม่ชอบ บางทีก็ขายฝันให้ลูกค้าแล้ว ทำไม่ได้พานเอาพี่จิบเสียเครดิตไปด้วย

"เจมีเรื่องเตือนมึงเหมือนกัน ไว้พุงนี้ไปกินข้าวด้วยกันเดี๋ยวบอก"

"โห ผมใจคอไม่ดีเลยพี่"

"เออ ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก" ผมว่าพลาดพาดกระเป๋าสะพายข้างแคปเปอรัล สีน้ำตาลเข้มลงป่า โบกมือลามันพอดีกับที่พี่จิบเดินออกมาพร้อมหลุยส์วิตตอง หลักหมื่น คนละระดับอย่างเห็นได้ชัด แต่ถึงจะทิ้งสวอย รวย เก่ง แต่ก็มีลูกมีสามี นักธุรกิจชาวฮ่องกงที่ดีงานด้วยกันตั้งแต่เป็นพนักงานตอกต๋อยที่นี่นั่นแหละ

แล้วทำมาเป็นไมให้ผมจิบลูกค้า ตัวเองลงงาบไปลงหลักปักฐานกับเขา ก่อนใครแท้ๆ เลยเชียว

งานใหญ่จริงๆ ด้วย

ไม่ใช่ใหญ่ธรรมดา แต่มันโคตรใหญ่ ใหญ่มากเลยต่างหาก งานเปิดตัว ร้านกาแฟลูกชายคนเดียวของอดีตนายกรัฐมนตรี พี่จิบไปเอาเส้นสายจากไหน ถึงรับงานแบบนี้มาได้ จริงอยู่ว่าสตูดิโอที่ผมรับงานประจำตอนนี้เป็นเครือข่ายของบริษัทบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมหน้าของประเทศ กระนั้นงานถ่ายแบบโปรโมตร้าน โดยมีนายแบบชื่อดังอย่างธาม นิธานร่วมงานด้วยก็ทำเอาผมมือสั่นไปหมด

"พี่เอาจริงอะ" ผมถามพลางคนคาบู่ชิโนเย็นหวานน้อยในแก้วกระดาษ ที่ซื้อติดมือมาจากข้างนอกไปด้วย ตั้งแต่ทำงานมาตลอดหลายปีไม่เคยรู้สึกประหม่าขนาดนี้มาก่อน "พี่ งานมันไม่เกินตัวไปเหอะวะ"

"แกกลัวอะไรวะแซค"

"เซี่ย พี่จิบ งามแหม่งอันดับต้นของนายแบบเอเชียเลยนะเว้ย" ผมกลอกตา หลุกหลิกด้วยความไม่มั่นใจ "ถ้าผมถ่ายเขามาช่วยแตกแหม่งดับ หมดลิ้นหนทาง ทำมาหากินของช่างภาพแน่นอน"

"อีแซค" พี่จิบเริ่มขึ้นเสียง ภายในร้านอาหารที่เป็นกึ่งับแอนด์เรสเตอรองต์ เล็กๆ ของเจเรมียังมีผู้คนไม่มากนัก ผมก้มหน้าลงกัลดหดเหมือนเด็กๆ กังวลในเรื่องที่ยังมาไม่ถึง "ฉันวิ่งออกจะเอางานนี้เพื่อให้แกมาบอกว่ามันเกินตัวอย่างนั้น นะนะ"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น ผมก็แค่..."

"ถ้าไม่ทำฉันจะให้ไอ้เดี่ยวทำ"

"เฮ้ย ได้ไง พี่ชวนผมมาฟังปรีฟนะเว้ย" อุตสาห์ที่ตื่นตื่นเป็นชั่วโมงสองชั่วโมง โดนปาดหน้าคักผมก็ไม่ยอมเหมือนกัน "โอเค ผมรู้ ผมทำได้"

"เออ ลีลา ทำมาก จะกินอะไรريبๆ สั่งเจเรมี เดี่ยวเลิกงานแล้วลูกค้าจะ เยอะ"

"มีลูกค้าแล้วหรือ" ผมหันไปยักคิ้วถามเซฟมือทอง เจเรมียังเหมือนเดิม ทุกอย่าง ผมยาวบระป่าหยักศกรวมมัดลวกๆ ไว้ด้านหลัง หน้าตามันเหมือน ตึกตาฝรั่งเศส เป็นลูกครึ่งไทยยุโรปที่น่ารักน่าซัง ดิดก็ตรงที่ทำตัวเซอร์ไปหน่อย เซอร์แบบที่เซอร์จริงๆ ไม่ใช่ชกมกเหมือนผม

"พี่จิบเอาพี่แซคไปเก็บที มานั่งไม่ถึงชั่วโมงก็ปากหมาแล้วเนี่ย"

พูดไทยชัดปรี้อ ไม่อยากจะเชื่อว่าไปอยู่นอกมาเสียนานนม ตั้งแต่จบ ม.หก ได้ ตอนนั้นผมเรียนปีสอง ทำพาร์ตไทม์เก็บเงินซื้อกล้องที่สตุฯ นี่แหละ

"อย่าเพิ่งดีกันได้ใหม่ ฉันปวดหัว"

"ใครใช้ให้ปากหมาก่อนวะ"

"เจม พุดกับพี่แซคดีๆ"

ปกติเจเรมีเป็นคนน่ารัก ร่าเริง แต่ชอบมาอารมณ์เสียใส่ผม ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม "พี่จิบก็เข้าข้างมัน"

"เฮ้กาย ฉันแกกว่านายตั้งสองปีนะ ช่วยทำสองปีให้มีความหมาย

สักหน่อยเถอะ"

"แต่เพราะกินข้าว" เด็กนอกอย่างมันก็รู้จักลำดับจำนวน ถ้าไม่ติดว่าอยู่ฝั่งตรงข้ามจะตบหัวสักที่อยู่หรือก ผมส่ายหน้า หยิบบุหรี่ยี่สิบอยู่ในกระเป๋าเสื้อขึ้นมาจุด

"ไปสูบข้างนอกเลย เหม็นร้าน"

"เออๆ รู้แล้วนะ" พอถูกไล่ สิ่งที่ต้องทำคือปลีกวิเวกออกมาเสพนิดคติน เพียงลำพังนอกตัวร้านอาหารเล็กๆ ย่านชุมชน

ผมกลับมาจากร้านของเจเรมีประมาณสามทุ่มเศษ เปิดเบียร์คนละสามขวดกับพีจีบี แล้วให้เจ้าของร้านวนรถมาส่งที่บ้านซานเมือง ผมอายุยี่สิบห้า ช่วงวัยเบญจเพสพอติดพอดี ไม่มีรถยนต์ส่วนบุคคลขับ อยู่คนเดียว โสด มีมอเตอร์ไซค์หนึ่งคันกับหมาโกลเดินพันธุ์ผสมที่คนข้างบ้านคนก่อนย้ายไปแล้วทิ้งไว้ มนุษย์สัมพันธ์ไม่ค่อยดี ไม่รู้เหมือนกันว่ามันชื่ออะไร รู้อีกที่คูร์กันนักศึกษาข้างบ้านก็ทะเลาะกัน ย้ายออก แล้วปล่อยให้หมาพันทางถูกทิ้งไว้ลำพังได้เกือบสัปดาห์ แรกๆ ได้ยินเสียงมันร้อง สอดอวัยวะบางส่วนออกจากรั้วบ้าน เป็นจุกสี่ตัวมันกระดิกเมื่อได้กลิ่นลูกชิ้นในมือ วันที่หนึ่ง วันที่สอง จนมันไม่โผล่มาแล้ว นอนพังกาบตัวผอมแห้งอยู่ด้านใน ผมถึงได้ชวนไอ้เตี้ยมาอุ้มมันข้ามฟาก ให้ข้าวให้น้ำเสริมสรรพ เพ็งรู้จากบ้านอื่นว่าที่นี่เป็นบ้านเช่า นักศึกษาสองคนนั้นคงไม่กลับมารับมันอีกแล้วเลยตั้งชื่อใหม่ว่าบุญเหลือ

"ใจ"

เปิดรั้วบ้านเข้ามาได้ ไอ้บุญเหลือก็กระโดดโลดเต้น ตั้งชื่อไปก่อนรู้ว่าเป็นตัวเมีย เจ้าตัวก็ไม่หือไม่อือ ให้ข้าวติดกันสามวันก็สวามีภักดีผมโดยคุณ

"ร้อยต้นไม้อีกหรือเปล่า"

บุญเหลือยิ้มแบ่น ตีหางกระดิก เดินนำไปที่ประตู ไช้บุญແຈ้เข้าตัวบ้าน ได้หมากก็แข่งมานั่งรอหน้าพัดลมด้วยความเคยชิน

"ร้อยหรือมึง"

ผมกดเปิดไฟ เปิดพัดลม ก่อนจะเปิดโทรทัศน์ ภาพหน้าจอฉายโฆษณา

ของนิธานพอดิบพอดี เขาเป็นนายแบบ unisex ไม่ใช่ว่าหน้าเจียดไปทางผู้หญิง มองปราดเดียวก็รู้ว่าหน่วยก้านเป็นผู้ชาย แต่ด้วยรูปร่างสูงโปร่ง ค่อนข้างผอม วิธีการขยับเดินหรือนั่งล้วนเป็นเอกลักษณ์อธิบายไม่ถูก ดูเป็นคนหนึ่งๆ เลยทำให้มองยังไงก็ไม่มีความคิดเบื่อนของผู้ชายเผ่อออกมาแม้แต่บ่อย

แต่อย่างว่าละนะ คนในวงการจะเหลือชายแท้สักเท่าไร

ผมถอดเสื้อผ้าโยนลงตะกร้า เรียกบุญเหลือมานั่งดูทีวีด้วยกัน ทาโรที่กินทิ้งไว้บนโต๊ะเมื่อวานเป็นเครื่องบรรณาการของทั้งผมและหมาตัวใหญ่ ผมดูโฆษณาตัวนั้นจนจบแล้วเปลี่ยนช่องอื่น กลายเป็นโฆษณาอีกตัว

แต่นายแบบคนเดิม

"พี่อำผมปะเนี่ย"

ไอ้เดี๋ยวจริงเสียงหลงในวันถัดมา ผมดูดิวโอเลี้ยงเย็นๆ ที่สั่งมากินกับก๋วยเตี๋ยวเรือแล้วคืบลุกขึ้นใส่ปาก

"งานกับคุณเมธัสเลยนะ"

"เออ"

"เซี่ย ผมอยากได้วะ"

"เออ เดียวเจี๊จกจัดให้มึงลงสักงาน นี่รับมาแบบงานหมาเลย ตั้งแต่ถ่ายลงนิตยสาร ถ่ายวันเปิดร้าน ไม่รู้ได้เส้นใครถึงเก็บเรียก ลงปก Award เดือนตุลาด้วย เบ๊ะใหม่ ซิลช่วงหน้าฝนกับร้านกาแฟสุดชิค"

"ถ่ายลง Award ด้วยเหรห คุณเมธัสถ่ายเองเลยหรือเปล่า"

"ภาพประกอบจะให้นามมาช่วยนะ แต่บทสัมภาษณ์ก็เลี้ยงไม่ได้คงมีติดมาสักภาพ คุณเมธัสเขาไม่ค่อยชอบออกกล้อง มึงก็รู้"

"โห ธาน นิธานนะนะ"

"เออ"

"เซี่ย ผมโคตรชอบพี่เขาเลย ถ้าเป็นผู้หญิงก็เป็นอัม พัชราภาของไทยอะ แต่เนี่ยยิ่งกว่า ยิ่งกว่าตรงเขาเป็นผู้ชายอะพี่"

"เออ" ผมคืบเครื่องในที่ไม่กินใส่ชามก๋วยเตี๋ยวจุ่มร้อนที่เอาแต่ซ่าปากค้ำ

ตกใจยิ่งกว่าได้งานเอง "เส้นอืดหมดแล้วไอ้เดี๋ยวน"

"เออๆ โทษพี่ ตื่นตื่นวะ พี่ไม่ตื่นตื่นหรือ น้านายแบบระดับเอเชียเลยนะ"

"แล้วไง?"

"ถ้าพี่ทำอะไรไม่ถูกใจเขาแล้วโดนเหวี่ยงกลับมาทำไงวะ พี่ยังใจร้อนอยู่ด้วย"

"กูน่าจะใจร้อน" ผมวางตะเกียบลงก่อนจะขมวดคิ้ว รุ่่น้องคนสนิทก็ยกมือไหว้พัลวัน

"ผมหมายถึงพี่เป็นคนมีเหตุผล ถ้าโดนเหวี่ยงเพราะอากาศร้อนอะไรก็ไม่แยءหรือ"

"วงในบอกว่าคุยง่ายนะ" สืบมาจากเพื่อนร่วมอาชีพที่เคยถ่ายแบบให้นิตานแล้วไม่เห็นใครมีปัญหา "อาจจะแค่ไม่ค่อยเล่นกับคนอื่น แต่ไม่ใช่คนขี้ขี้"

"เออ ได้ตั้งนั้นจริงก็ดี ดาราต่างๆ นะผมปวดหัว"

"นั่นนะ ช่างมันเถอะ แต่ใจเจ็บฝากกุเตือนมึงเรื่องพี่ที่เซนต์งานเกินตัว"

"โอ้ พี่ ใครๆ ก็พี่ที่เซนต์งานเกินตัวทั้งนั้นแหละ" จริงอย่างไ้เดี๋ยวมันว่า เช่นตอนสัมภาษณ์งาน ได้ครับ ได้ค่ะ ดิอย่างนั้นเด่นอย่างนั้นกันทุกคน เอาเข้าจริงๆ ดีได้สักที่ร้าย

"แต่มึงพูดกับลูกค้าแล้วพอมึงทำไม่ได้ทีมก็เสียชื่อ"

"เออ ผมรู้ ผมมีไอ้เดียนี่หว่า"

"มึงพูดให้น้อยทำให้เยอะเถอะ" ผมว่า ชดน้ำซูปในซามแล้วคว่ำซ้อกลงกินเสร็จเรียบร้อย แต่รุ่่น้องคนสนิทก็ยังไม่ถึงครึ่ง "อาทิตย์หน้าว่างใหม่ จะชวนไปสวนรถไฟ"

"ทำไมอะพี่"

"ถ้าयरูปงานรับปริญญาน้องไอติม"

"ไอติม เน็ตไอคอดอลอะนะ"

"เออ ที่นมโตๆ อะ"

"เฮ้ย เจ้ง แต่คงไม่ว่างอะ วันอาทิตย์แฟนผมบิน เก็บมาฝากด้วยซี" ผม

หัวเราะหะเออ นึกหั่นไส้คนมีคู่ขึ้นมาครามครัน "พี่ไม่ลองชวนหวานไปถ่ายล่ะ"

"ทำไมต้องชวนวะ"

"เห็นนะ แอบไลน์คุยกัน"

"คุยงาน" ผมเบี่ยงประเด็นไปเรื่อย ไล่เดี่ยวหัวเราะคิก เรื่องสอดรู้สอดเห็น
ขอให้บอก

"เออ จะว่าไปวันนี้เรามีถ่ายปกที่สวยๆ ช่างๆ แวะไปแนะนำตัวใหม่พี่
พาผมไปแนะนำด้วย"

"มึงจะไปทำไม"

"โอ้ นานๆ จะได้รู้จักดาราดัง"

ผมถอนหายใจ มองรุ่นน้องกินบะหมี่ในซามไปด้วย "ทำงานไปเรื่อยๆ
เดี๋ยวก็ได้เจอ"

"เจอใครก็ไม่รู้ว่าเท่าเทียมอะ ผมว่าสาวๆ ครั้งประเทศต้องชอบเขา ขนาด
ผมเป็นผู้ชายผมยังชอบเลย มีความคู่ล ขนาดอายุสามสิบแล้วแท้ๆ"

"แล้วไง?"

"พี่ไม่ตื่นเต้นเลยจริงๆ อะ"

ผมส่งยิ้มเย็นให้ ตอบมันในใจว่าตื่นเต้นไปเรียบร้อยแล้ว โอเค วันนี้สติ
ผมดี นิทานก็แค่นายแบบคนหนึ่ง เอาจริงๆ ก็นับเป็นโอกาสของผมที่จะได้ชื่อ
ติดไปด้วย

"อยากไปกรี๊ดๆ เดี่ยวไปส่องสตูดิโอ พี่ไก่อด้วยกัน"

พี่ไก่อเป็นตากล้องมือหนึ่งของบริษัท

จะว่าไปบริษัทที่ผมทำอยู่ก็เป็นบริษัทชั้นนำของประเทศ งานหลักคือเปิด
สตูดิโอถ่ายภาพ มีนิตยสารเป็นของตัวเองชื่อ Award เป็นนิตยสารท่องเที่ยวที่
สร้างชื่อให้บริษัทเป็นที่รู้จัก รับถ่ายภาพตามอีเวนต์ จีปาดะ งานแตกแขนงจน
ผมเองก็ไม่ว่าใครจะสร้างของบริษัทแน่ รับผิดชอบแค่ส่วนของทีมตัวเองคือเป็น
ตากล้องสัมภาษณ์นักธุรกิจจำพวกเปิดร้านอาหารหรือโรงแรมเก่าๆ ตามใบสั่ง
งานดี เงินโอเค เพื่อนร่วมงานเยี่ยม มีปวดหัวกับนักธุรกิจรับเชิญบ้างประปราย

แต่เรียกได้ว่าชีวิตดี มีความสุข ได้ทำงานที่รัก ถึงจะยังไม่เก่งแต่ก็มีโอกาสเก่ง
ผมเผลอหน้าเข้าไปยกมือไหว้พี่ไก่ สาวร่างท้วมที่กำลังเซ็งตกล้องอยู่เหลือบ
ตามองกลับมา เธอยิ้มแบ่นใจดีอย่างทุกครั้งที่เราเจอกัน

"เฮ้อ มาไง"

"ชื่อกาแฟมาฝากครับพี่"

"เออ ยังไม่ได้ลงไปข้างล่างเลยเนี่ย กำลังอยากพอดี"

"ผมชื่อมาฝากคนอื่นด้วย" ไข่ได้ยวบแจกจ่ายให้เพื่อนร่วมงานที่ละแก้ว
กระทั่งถึงสองแก้วสุดท้ายก็ยื่นให้ผมส่งต่อพี่ไก่อีกที "คุณธามล่ะครับ"

"ไปเข้าห้องน้ำ อ้อ ได้ข่าวว่าได้งานของคุณเมธัสที่ห้องธามไปเป็นแบบ
ให้เน"

"ครับ เลยชื่อกาแฟมาฝาก อยากทำความรู้จัก อีๆ" พี่ไก่หัวเราะว่า พอดี
กับที่คนถูกพูดถึงเดินเข้ามาในสตูดิโอ เขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตขาวล้วน กางเกงยีนขาคลุม
ตามสมัยนิยม พี่ไก่ถ่ายรูปส่งนิตยสารแฟชั่นที่ดีลงงานกับที่นี่ ธิมของวันนี้ถึงได้
เพียงเงาะจมนองกันดาค้าง ผู้ชายอายุสามสิบ ผมยาวสีดำสนิทหัวเรียบเสยไป
ด้านหลัง ตามคมเขี้ยว ผิวขาวโดดเด่นกว่าคนอื่น สีหน้านิ่งสนิท แต่มองมุมไหนก็
ดูดีไปเสียหมด

"น้องธามมาพอดี คนนี้ไงที่ธามถามถึง แซคที่จะถ่ายงานให้คุณหมอน
ลับตาหน้า"

"สวัสดีครับ" ผมยกมือไหว้ เขาแก่กว่าผมห้าปี แต่กลับหน้าเด็กกว่าเป็น
ไหนๆ อีกฝ่ายเพียงพยักหน้า มองผมแล้วละสายตาไปยังไข่เดี่ยวที่ยื่นแก้ว
กาแฟสดให้

"ผมชื่อเดี่ยวครับพี่ กาแฟครับ"

"ขอบคุณ แต่ผมไม่ได้มีกาแฟ" ตอบด้วยสีหน้าแบบเดิมแล้วเดินผ่านไป
ไข่เดี่ยวถึงกับเหวอ ขอความช่วยเหลือจากผมซึ่งเหลือบตาขอคำชี้แนะจากพี่ไก่
อีกที

"เป็นแบบนี้แหละ ไม่มีอะไรหรอก"

"เนี่ยนะไม่มีอะไร"

"งานยากแล้ววะพี" ผมพยักหน้าเห็นด้วย มองตามเจ้าของร่างโปร่งที่มี
กลุ่มช่างแต่งหน้าเดินตามเป็นพรวนแล้วถอนหายใจ

"เฮ้ย อย่าคิดมาก งามไม่ใช่คนขี้เล่นนะ แต่ทำงานด้วยก็โอเคนะ เก่ง
ไม่วัน"

"ทำงานด้วยกันไม่อี๊ดอ๊ดแย่หรือพี"

"ไม่หรอก" พีไก่อมองตามคนที่ถูกพูดถึง "ดีกว่าดาราวูดมากแล้วเรื่องเยอะ
หลายๆ คนเลยแหละ"

"เดี๋ยวกี้รู้" เดี่ยวยกคิ้วใส่ ส่วนผมได้แต่ปาดเหงื่อไปพลางๆ

Chapter 2

ที่จริงแล้วผมไม่ค่อยสนิทกับงานถ่ายแบบดาราสักเท่าไหร่อะอย่างที่ยบอก ส่วนใหญ่แล้วจะทำงานกับนักธุรกิจมากกว่า มีคนสัมภาษณ์แยกออกไปอีกคน ซึ่งเจ้าของงานนี่ก็คือหวาน นัดกับเมธัสวันพุธเช้าที่ร้าน สำหรับวันนี้ผมเพียงมาเก็บภาพของนิทานก่อน

ร้านกาแฟที่ว่าตบแต่งร้านด้วยสไตล์ยุโรปโบราณ จัดแสงและสีให้ถ่ายง่าย คล้ายเป็นกิ่งๆ ร้านกาแฟและสตูดิโอถ่ายภาพ ส่วนตัวผมยังไม่ได้คุยกับเมธัส เจ้าของร้านว่ามีความเป็นมายังไง ฟังแค่บรีฟคร่าวๆ ในเวลาจำกัด ผมจดมอเดอเรีไซค์ไว้หน้าร้านก่อนเวลานัด รถตู้ที่มงานยังไม่มา นายแบบหนุ่มคนนั้นก็เช่นกัน

"สวัสดีครับ ผมมาจากบริษัทเอดับบลิวเจที่นัดถ่ายภาพร้านวันนี้ครับ"

พนักงานที่เคาน์เตอร์ยกมือไหว้ เธอใส่ชุดนักศึกษากระโปรงพลีต ดูท่าคงเป็นเด็กฝึกงานที่มาทำพาร์ตไทม์ "ที่นัดไว้เก้าโมงครึ่งหรือเปล่าคะ"

"ใช่ครับ มาถึงก่อนเวลาหน่อย ขอคาปูชิโนเย็นแก้วหนึ่งนะครับ" ผมหันไปขยิบตาให้ก่อนปลีกตัวชมรอบบริเวณ สักพักรถตู้บรีฟก็มาถึง ไล่เลี่ยกันกับมินิคูเปอร์สีน้ำเงินที่นายแบบคนเก่งลงมาพร้อมผู้จัดการส่วนตัว ฟินิดเป็นสาวประเภทสองร่างเล็กที่เหมือนผู้หญิงทุกกระเบียดนิ้ว จริตจะก้าน น้ำเสียง สายตา อธิบายดีที่กว่าคนเดินตามมาข้างหลังเป็นแน่

"มาพร้อมกันเลย อ้าว คุณตากล้องมาก่อนหรือคะ"

"ครับ" ผมยิ้มให้ พอดีกับคาบูกิโนเย็นถูกนำมาเสิร์ฟโดยสาวน้อยหน้าใส
พินิดทำตาล้อเลียนอย่างคนรู้ทัน

"ตากล้องเรานี่เหลือร้าย หล่อไม่พอยังเจ้าชู้ด้วย ออย่าพำน้องธามของพี่
กะล่อนล่ะ"

"โอ้ พินิด" ผมร้องขอความเห็นใจขณะที่คนอื่นยกจากกลางจากรถ ตอนผม
เริ่มงานใหม่ที่พินิดมีนายแบบในสังกัดที่ต้องดูแลหลายคน ก่อนหน้านี้ก็เคยร่วม
งานกันบ่อยๆ เมื่อช่วงปีสองปีมานี้สถานม้งานมากขึ้น ค่ะๆ ว่าจะเหลือนายแบบ
ที่รับผิดชอบอยู่แค่คนเดียว "ขั้บรตมาส่งคุณธามเองเลยเหอครับ ที่จริงให้ทาง
ผมไปรับก็ได้นะ"

"อ้อ ไม่ใช่ไร ธามไม่ค่อยชอบนั่งรถใหญ่ล่ะ ปกติรายนี่จะขับมาเอง แต่
วันนี้รถเสีย แต่พี่คงต้องทิ้งแล้วไปธุระก่อน นี่ก็ร้านเพื่อนธามยังพอล่อย
กันได้ ยังไงพี่ฝากดูแลธามด้วยนะ เรียกพี่ธามได้เลยจะได้คุ้นเคยกันไว้ๆ ธาม
นี่แซค เห็นหนุ่มๆ แบบนี้ประสพการณ์ไม่ใช่น้อย เก่งมาก พี่คอนเฟิร์ม"

"โอ้ พินิดดุด พุดแบบนี้ผมล่อยแยะ"

"อ๊อ ยน้อยไปละสิ ปะๆ เริ่มงานกันเลยแล้วกัน เดี่ยวค้าๆ หม่อนน่าจะมา
รับ"

ผมเลิกควั่นเส้นเล็กน้อย หม่อนคือชื่อเล่นของเมธัส ได้ยินมาบ้างว่าสนิทกัน
แต่ในความสัมพันธ์ของคนเพศเดียวกันแล้ว ก็ไม่แน่ใจนักว่าต้องถึงขั้นไหนถึง
จำเป็นต้องมารับมาส่งกันด้วย

"โอเคนะ ไว้เจอกันจ้าแซค" สาวน้อยส่งจูบให้แล้วหยิบแว่นกันแดดขึ้น
สวม หายไปกับมินิคูเปอร์คันเดิม ทิ้งไว้เพียงผมกับนายแบบหน้าหนึ่งที่ไม่มีหัวใจ
จะทักกันสักคำ

"แต่งหน้าสิคุณ"

เห็นแล้วก็อดจะยียวนไม่ได้ ผมมองหน้าอีกฝ่ายที่ปรายหางตามองก่อน
เซิดใส่แล้วก็ต้องถลอกตา โบริเจกต์นี่ก็วันนะ หนึ่งสัปดาห์! โอเค ไอ้แซค มึงมี
เวลาเล่นสงความเย็นกับคนไม่รู้จั๊กถึงหนึ่งสัปดาห์ทีเดียวเชียว

"ดีครับ ขอข้ายกว่านี้อีกหน่อยครับ"

แดดตอนสายร้อนจัด แต่แสงกำลังดี ร้านกาแฟของเมธัสแบ่งเป็นสามชั้น ชั้นบนสุดเป็นคาเฟ่ มีต้นไม้กับโต๊ะหินอ่อนดีไซน์แปลกตั่งระเกะระกะ ดูเชิงแล้วร้านนี้เป็นทั้งร้านกาแฟในตอนกลางวัน ยาวไปจนถึงลานเบียร์ในตอนกลางคืน ลูกคนรวยก็ดีแบบนี้ อยากทำอะไรก็ทำ ตามหาฝันเท่าไรก็ได้

"เอียงหน้าขึ้นครับ"

ผมลั่นชัตเตอร์ มองชายหนุ่มผ่านเลนส์ ได้ภาพมาหนึ่งชุดก็เปลี่ยนเลนส์ใหม่ แสงวันนี้ดีมาก มีปัญหาที่ทำให้หน้าของนายแบบมันเร็วไปนิด แต่โดยรวมยังโอเค จังหวะที่ร้ออุปรกรขึ้นจากกระเป๋า บรรดาช่างก็เข้าไปซัพมัน เติมแบงให้เสร็จสรรพ เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็พร้อมถ่ายต่อ

"เอาแขนทำโต๊ะหน่อยครับ ชยับอีกครับ" ผมบอก หมุนเลนส์กล้องปรับโฟกัส ภาพที่เห็นผ่านเลนส์ดูเป็นมนุษย์ปุถุชนมากกว่าตัวจริงเป็นไหนๆ เขาเก่งด้านการสร้างแสดงสีหน้าให้เป็นธรรมชาติ เพราะพลอดคล้องลงก็กลับไปเป็นเพียงผู้ชายขี้ขลาดโศกเศร้าที่ไม่มีร่องรอยของอารมณ์ใดๆ หลงเหลืออยู่ "ขออนุญาตนะครับ"

ผมวางกล้องไว้กับโต๊ะที่อยู่ข้างตัวก่อนจะเดินเข้าไปหา เป็นเรื่องปกติที่ตากล้องจะมีส่วนร่วมในการจัดทำของนายแบบ แต่ดูเหมือนเจ้าตัวไม่ชอบใจนัก ผมแตะข้อศอกเขา ชยับให้ได้ทำทางของมุมและแสง ชุดวันนี้ของรามเป็นเสื้อยืดคอกว้างสีขาวกับกางเกงขาเดฟสีดำสนิท ทรงผมที่ปาดเรียบเมื่อวานกลายเป็นปล่อยเซอร์ มัดครึ่งหนึ่งไว้ด้านหลัง สวมแว่นใสกรอบดำ

"ขอโทษนะครับ" ผมจับชยับทำทางอีกนิด ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยออกมาจากเจ้าตัว ไม่ใช่กลิ่นฉุนของน้ำหอม แต่เป็นกลิ่นที่ชวนให้ใช้จมูกค้นหาต้นตอไปเรื่อยๆ เมื่อเหลือบตาขึ้นมา สิ่งแรกที่เห็นคือกระดูกโอบปลาร้าพาดยาวเป็นแนวหายไปกับคอเสื้อ ไม่คิดว่าความเช็กซีของผู้ชายจะดูกันที่ตรงนี้ก็ได้อ

"ได้หรือยังครับ ผมร้อนแล้ว"

"ครับ ขออีกภาพก็เบรกได้แล้วครับ จะได้ไปมูมอื่นต่อ"

เขาให้ความร่วมมือแม้จะอยู่ในบรรยากาศที่ชวนเวียนหัว ที่มงามมอง

หน้ากันเล็กเล็ก ไม่ได้ยินเสียงบ่นก็จริง แต่ไม่มีเสียงหัวเราะเช่นกัน

"ทำงานกับคุณธามผมโคตรเครียดเลย"

หนึ่งในทีมงานวันนี้กระซิบกระซาบหลังจากแสงของวันหมดลง ผมหัวเราะไม่ตอบ แต่ยักคิ้วเป็นเชิงให้กำลังใจ "สัปดาห์เดียวนา"

"แต่เขาเก่งนะแซด เราบอกไปแบบไหนก็ได้หมด"

"เขามีอาชีพ"

"แล้วนี่กลับไปแต่งภาพเลยหรือเปล่าวันนี้"

"คงงั้น ถ้าต้องซ่อมภาพไหนจะได้รับเคลียร์ในสัปดาห์นี้เลย ทางนั้นเขาคิวทอง"

มองเลยไปทางด้านหลัง คนที่กำลังพูดถึงคุยโทรศัพท์อยู่ไกลๆ "แต่อาจจะเสร็จเร็วก็ได้ก็ได้ ภาพเสียน้อยมาก"

"เออ ได้ตากล้องเก่งๆ แบบเอ็งก็ดีอย่างนี้แหละ"

"โวะ วันนี้มันวันดีอะไร มีคนชมตั้งสองคน" ผมเก็บอุปกรณ์ทั้งหมดลงกล่องแล้วยกมือไหว้โบกมือลาที่ทีมงานคนอื่นที่ทยอยขนอุปกรณ์ขึ้นรถตู้ก่อนจะนัดแนะเวลาสำหรับพุงนี้ ทว่าพอกำลังไขกุญแจรถมอเตอร์ไซค์คันเก่งก็เหลือบไปเห็นใครบางคนยังคุยโทรศัพท์อยู่เสียก่อน

"คุณธาม"

มือชาวลดเครื่องมือสื่อสารลง เห็นไวๆ ว่าเพ็งวางสายจากคุณหมอน ใบหน้าหล่อเรียบตั้งปรายตามาที่ผมเป็นเชิงตั้งคำถามโดยปราศจากเสียง "คุณหมอนมาก็โหมงครับ ผมรอเป็นเพื่อนใหม่"

"ขอบคุณครับ แต่เดี๋ยวผมเรียกแท็กซี่กลับบ้านเอง"

"เฮ้ย ได้ไง อันตราย" ต่อให้ยังไม่ดีก็เถอะ ดูเอาครับ แต่งตัวแบรนด์เนมตั้งแต่หัวจรดเท้า ถึงจะรูปร่างสูงโปร่งแต่ก็หุ่นนายแบบอยู่ดีนั่นแหละ โดนจับปล้นกลางทำงานใหญ่ผมพึ่งพอดี "คุณพักแถวไหน ผมไปส่ง"

ตาคมมองเลยไปด้านหลังที่ยานพาหนะสองล้อของผมจอดสงบนิ่ง "ผมกลับแท็กซี่น่าจะปลอดภัยกว่า"

"รถผมไม่อันตรายหรอกครับคุณ เดี่ยวให้ยืมผมวง"

"แต่ว่า..."

"ผมจะตกแล้วด้วย รีบไปกันเถอะ" พูดจบก็คว้ามืออีกฝ่ายออกมาหน้าร้าน ไชยภุมแจ หยิบหมวกกันน็อคที่ซ่อนไว้ยื่นให้ ตามไม่รับ ผมเลยถือวิสาสะสวมให้ เขาก่อนเก็บกล่องตัวเองแทนที่ แล้วหันไปสตาร์ทรถโดยไม่ฟังคำอุทธรณ์ "ขึ้นรถ มาสิครับ"

"ผมว่าผมเรียกแท็กซี่ดีกว่า"

"นี่คุณถาม กลัวอะไรครับ อย่างน้อยผมก็ไม่พาคุณไปปล้นหรอกนะ"

"มันอันตราย"

"ผมสัญญาว่าคุณจะไม่บาดเจ็บแม้แต่ปลายเล็บ เขากล่องเป็นประกันเลย"

"ผมไม่ได้อยากได้กล่องของคุณหรอกนะครับ"

"มันแพงนะเว้ย เลิกเถียงได้แล้ว ขึ้นมานรถ"

"สั่ง?"

"โอเคครับ ผมขอรับรอง ผมหิวแล้ว ช่วยขึ้นรถแล้วบอกทางไปบ้านคุณที่ ผมจะได้รีบกลับ ต้องไปเช็กรูปที่ถ่ายวันนี้อีก"

ผมเห็นภาพที่สะท้อนในกระจกรถ เขาบริมฝีปากเป็นเส้นตรงแต่ก็ยอม ขึ้นท้ายขึ้นมา มีอนุ่มไม่ยอมแตะตัวคนขับ แต่เอี้ยวไปเกาะท้ายรถ ทว่าเมื่อ ออกตัวด้วยความเร็ว นิทานก็ผวามาจับเอาผมไว้เสี้ยนแน่น สาบานเลยว่าผม ไม่ได้แก๊ง นี่เป็นการขี้อวดในเมืองใหญ่ที่ระมัดระวังที่สุดในชีวิตแล้ว

"บ้านคุณอยู่ไหน"

ผมเอี้ยวตัวกลับไปถามขณะที่รถแล่น นายแบบหนุ่มชะงักหน้าเข้ามา ใกล้เพื่อบอกชื่อคอนโดฯ ไม่ห่างจากร้านกาแฟที่เราออกมาสัก แต่คนละทาง กับบ้านผมโดยสิ้นเชิง

ทั้งๆ ที่กลางวันแดดร้อนแรงจนแสบผิว แต่พลบค่ำพายุลูกใหญ่กลับซัด สาดลงกลางมหานครอย่างไม่ทันตั้งตัว ผมจอดรถใต้ตึกสูง เปียกตั้งแต่หัวจรด

เข้า โชคดีที่กล้องถูกเก็บไว้อย่างมิดชิดได้เบาะนั้น คนโดยสารมาด้วยก็ไม่ต่าง
กัน เขาสวมเสื้อคนละตัวกับตอนถ่ายแบบ เป็นเสื้อยืดสีขาวที่เมื่อเปียกน้ำก็บาง
จนเห็นทะลุถึงผิวหนัง

"นี่ถ้าคุณไม่เอาแต่เถียงป่านนี้ก็เปียกแล้ว"

เขามองผมด้วยหางตา ไม่ทั้งขอโทษและขอบคุณ พยายามถอดหมวก
กันน็อคแต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้ ผมเข้าใจ ลูกคุณหนูไม่เคยนั่งรถสองล้อตากลม
ตากฝนแบบนี้หรอก

"ผมถอดไม่ออก"

โวะ หยิ่งเป็นบ้า จะให้ช่วยยังไม่คิดจะพูดจาขอร้อง ผมไม่อยากต่อล้อ
ต่อเถียงยอมช่วยอีกฝ่ายแต่โดยดี เมื่อล็อกเปียกน้ำก็ยิ่งลื่นมือ สุดท้ายต้อง
จับปลายคางให้เงยขึ้นแล้วถึงแกะออกได้สะดวก ผมขอธามไม่เปียกทั้งหมด
เหมือนผม ยังมีส่วนที่แห้งเพราะหมวกกันน็อคบังไว้ อย่างน้อยถ้ารีบอาบน้ำ
พุงนี้คงไม่มีใครเป็นหวัด

"ฝนลงหนักมากเลย"

"แล้ว?"

"นี่คุณไม่ถามผมหน่อยหรือว่าจะกลับยังงัย ข้าวก็ยังไม่ได้อินด้วย"

"คุณบอกเองว่าจะมาส่งผม แล้วผมต้องรับผิดชอบคุณด้วยหรือไง"

"นี่ ผมรู้ว่าคุณเป็นดาราดัง เป็นเพื่อนสนิทกับไฮโซไฮชั่น แต่คุณก็น่าจะมี
น้ำใจบ้าง" อย่างน้อยยามมาคัฟสักถ้วยก็ยังดี วันนี้ทั้งวันผมกินแค่มะกะโรนี"ไป
กล่องเดียว ผู้ชายที่ไหนจะกินของแบบนี้แล้วอยู่ท้องกันทั้งวัน (วะ) ครับ

"แล้วคุณจะทำอะไรล่ะครับ"

"ห้องคุณมีอะไรรองท้องบ้างไหม ผมไม่ขึ้นไปหรอก ไม่รบกวน แต่เนี่ย ผม
หิวตั้งแต่อยู่ที่ร้านแล้ว"

นิธานกลอกตาหน้ายแต่อย่างน้อยก็มีน้ำใจ "จะกินก็ขึ้นไปข้างบน"

คอนโดฯ ของนิธานเป็นห้องขนาดหนึ่งร้อยสี่สิบตารางเมตร สองห้องนอน
สองห้องน้ำ ราคารวมเฟอร์นิเจอร์แล้วคาดว่าจะเกินสามเท่าของทาวน์เฮ้าส์

ที่ผมอยู่ เป็นแค่รูอากาศสำหรับอยู่อาศัยแค่นั้น กลับหรรษาจนเรียกว่าถ้าไม่มีวันนี้ผมก็คงไม่มีวันแตะต้องได้ เจ้าของห้องสั่งให้ผมรอกที่ห้องนั่งเล่น เขาหายเข้าไปในครัวที่แยกไว้เป็นสัดส่วน กลิ่นของห้องเป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ กลิ่นของนายแบบหนุ่ม อาจจะเป็นน้ำหอมที่เขาใช้ หรือสเปรย์ปรับอากาศก็ไม่อาจทราบได้

"คุณเอานี้ไปเปลี่ยนก่อน"

ดูท่าแล้วห้องนอนกับห้องครัวคงทะเลถึงกัน เขากลับมาอีกครั้งจากประตูคนละบานกับเมื่อครู่ก่อนจะยื่นเสื้อยืดกับกางเกงเลพร้อมผ้าเช็ดตัวผืนเล็กให้

"เฮ้ย ไม่ใช่ไร ผมไม่ได้จะนอนนี่"

"ผมก็ได้เชิญให้คุณค้าง"

"เออ ผมรับมาจริงๆ ทำไมชอบพูดจากวนประสาทนักวะ" ชอบคุณที่เป็นห่วง"

"ผมไม่ได้ห่วง แต่คุณทำพื้นห้องผมเปียกไปด้วย ช่วยรีบๆ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าสักทีเถอะ"

สาบานเลยครับว่าถ้าคนตรงหน้าไม่ใช่ธาม นิธาน นายแบบที่ผมร่วมงานอยู่ได้มีต่อกันสักยกแน่ แต่นี่ยังต้องร่วมงานกัน ยังต้องอาศัยหน้าตาของเขาทำยที่สุดก็ได้แค่มองแล้วเดินหลบมุมมาเปลี่ยนเสื้อผ้า กลับมาอีกครั้งก็เห็นสปาเก็ตตี้คาร์โบนาล่าพร้อมรับประทานวางอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าทีวี มองลอดเข้าไปในห้องครัวอีกครั้งก็พบว่ามันเจียบกริบ กระทั่งประตูห้องนอนเปิดออก นิธานในชุดคลุมอาบน้ำสีขาวยสะอาดแหวกลิกลงมาจนถึงกลางอกก็เดินออกมาพร้อมเช็ดผมตัวเองไปด้วย

"อาบน้ำแล้ว?"

"ผมไม่อาบน้ำตอนคนไม่รู้จักอยู่ในห้องหรือครับ"

"ผมชื่อแซค" แนะนำตัวอีกครั้งแม้อีกฝ่ายไม่สนใจฟัง เขาหลุดตัวนั่งไขว่ห้างบนโซฟาแล้วกดเปิดโทรทัศน์ด้วยท่าที่ไม่แยแส "พีธาม"

"อะไร"

"ผมเรียกแบบนี้ได้ใช่ไหม"

"ขอโทษนะ แต่หน้าคุณแก่กว่าผมอีก"

"ฉันเรียกห้องสามก็ได้"

ตาคมตัวดมองดูริมฝีปากสีสดยกเหยียดนิดๆ "เก็บปากไว้กินมื่อเย็นก่อนดิใหม่"

ผมไหวไหล่ ทรวดตัวนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันก่อนจะยกถาดคาร์โบเนร่าขึ้นมาด้วย มีของแบบนี้ติดบ้านไว้ก็ดี เสียก็แต่โซเดียมสูงไปหน่อย "พี่ถามกินอาหารแซ่แข็งบ่อยหรือ"

"ไม่"

"แล้วนี่ไม่หาอะไรรองท้องหน่อยหรือครับ หรือไดเอ็ต"

"คุณกินเจียบๆ ไปเถอะ"

"นี่ อยู่แบบไม่คุยกันมันอึดอัดนะคุณ"

"นั่นมันเรื่องของ คุณ ผมอยากอยู่เจียบๆ"

"แล้วเปิดทีวีทำไมล่ะ"

"ช่วยมีมารยาทหน่อยได้ไหม คุณแซค"

"โอ้ ดีใจนะครับที่พี่ถามจำชื่อผมได้แล้ว" ผมจิกยิ้มกว้างส่งไปก่อนม้วนเส้นสปาเกตตีเข้าปาก นิทานมองหน้าผม ดูไม่สบอารมณ์เท่าไร วิธีการแก้ปัญหาของเขาคือเมินกลับไปโดยไม่ต่อล้อต่อเถียง ที่จริงเวลาเขาหงุดหงิดก็ตลกดี ดีกว่าเวลาทำหน้านิ่งๆ ใส อย่างน้อยก็เพื่อยืนยันว่านี่คือสิ่งมีชีวิตไม่ใช่หุ่นกระบอก

"พี่ถาม"

"อะไร"

"พี่มีแฟนปะ" ตาคมเหลือบกลับมาแล้วย้ายกลับไปทำหน้าที่จรรยาการเพลงอีกครั้ง "ห้องเหมือนอยู่คนเดียวเลยนะ"

"ผมให้คุณขึ้นมาที่นี่เพราะคุณมาส่งผมแล้วติดผม ไม่ได้แปลว่าเราเป็นเพื่อนกัน สามารถคุยกันได้ทุกเรื่อง"

"ถ้าอย่างนั้นก็ก็เป็นเพื่อนกันเสียสิ ที่ห้องมีเบียร์ไหม"

"แซค"

"ครับ"

"ช่วยนั่งกินเจียบๆ สักทีเถอะ"

"เฮ้ย ผมล้อเล่น เกิดมาเคยฆ่าปะเนี่ย" มองหน้าไปกินมื่อเย็นของตัวเองไป ใครจะคิดว่าผมจะได้อยู่ใกล้นายแบบดังขนาดนี้ในวันที่ฝนตก เปียกปอนในชุดนอน และอีกฝ่ายหน้าสด "โบท็อกซ์นี่ทำให้คนยิ้มไม่ได้หรือ"

"กินอ้อมหรือยัง กลับได้แล้วมั้ง ฝนน่าจะซาแล้ว"

"เฮ้ ไล่กันแบบนี้เลยอะ"

"คิดว่าผมเป็นเพื่อนเล่นหรือไง" เจ้าของห้องลุกขึ้นยืนเต็มความสูง คาริบินาร่าของผมหมดจากสภาพพลาสติกแล้ว ได้เวลาลูกเอาไปทิ้งถึงขยะในห้องครัว "แซด"

"ไม่ได้คิดว่าเป็นเพื่อนเล่น แค่อยากผูกมิตรด้วย"

หันหน้ากลับมาอีกครั้งนิทานก็กอดอกจ้องมาตาเขม็ง ผมยอมรับว่าเขาน่าตาดีจริงๆ แม้แต่ในเวลานี้ก็ยังสง่างามเหมือนรูปปั้น "ถ้าผมมีกล้องตอนนี้ ผมจะถ่ายรูปพี่"

"แต่ตอนนี้คุณไม่มี และผมต้องการเวลาส่วนตัวแล้ว เชิญ"

ระหว่างที่โดนไล่ ผมก็เฝ้าถามตัวเองว่าการเป็นนายแบบต้องมีชีวิตสักเท่าไรกันเชียว

"เฮ้ย วันนี้มาสาย"

แสงแดดของวันใหม่หลังจากฝนตกตลอดทั้งคืนสวยงามเสมอ ผมมองท้องฟ้าสีฟ้าที่มีเมฆขาวตัดจางๆ แล้วอ้อมยิ้ม กระทั่งถูกตบป่าอีกครั้งถึงสะดุ้งสุดตัว "เป็นอะไรของมึง ดิสต์อะไรอีก"

"อะไรวะพี่เกม"

"กุสงสัย ทำไมวันนี้มึงมาสาย ปกติจะมาถึงก่อนรถตู้บริษัท"

"ตื่นสายดิ จะอะไรละ พี่จะให้ผมบอกว่ารถติดหรือไง ผมขับมอไซค์ จะแก้ตัวยังงี้ได้"

"เออ ก็แปลกตรงที่มึงตื่นสายนี้แหละ ปกติต้องตื่นตั้งแต่ก่อนไก่ให้พาไปให้เหลือไปวิ่งรอบหมู่บ้านไม่ใช่หรือ"

"วันนี้ยกเว้น" ตอบแล้วหันไปจามนอกวงสนทนา "ไม่ค่อยสบาย เมื่อวาน โดนฝน"

"กูว่าแล้ว แล้วกินยาหรือยัง"

"ไว้เลิกงานแล้วค่อยกินก็ได้ กินไปตอนนี้มีเบลอแวง"

"นี่ก็ดูไม่ปกติเท่าไรนะ" มือหยาบของเพื่อนร่วมงานวางบนหน้าผาก แล้วถอนออก "ใช้สูงนะไอ้แซค"

"นิดหน่อยน่า แล้วพี่ถามมายัง"

"วันนี้เรียกพี่ถาม?" ทีมงานถามพลางเลิกคิ้วสูง รอยยิ้มเกิดบนหน้าผาก เลยลองทำบ้าง พอจับเนื้อคิ้วของตัวเองก็พบว่ามึนงงเหมือนกัน ไม่เหมือนคนที่กำลังถูกพุดถึง อายุมากกว่าแท้ๆ แต่กลับไม่มีริ้วรอยใดๆ บนผิวหนังที่บอก ว่าหน้าผมหักกว่าเห็นทีจะเป็นเรื่องจริง "แต่งหน้าอยู่ วันนี้ถ่ายซ่อมของเมื่อวาน หรือเปล่า"

"ยังไม่ได้ดูรูปเลยพี่ โทษทีครับ เดี่ยวคืนนี้ผมกลับไปเช็กรอบเดียวเลย"

"เฮ้ย ไม่สบายหยุดก่อนก็ได้"

"ผมโอเค" ผมตอบแม้จะรู้สึกถึงความร้อนของลมหายใจ ก่อนจะถือวิสาสะ เดินผ่านห้องโถงของร้านอาหารไปด้านในที่ถูกแยกเป็นห้องแต่งตัวนายแบบ "พี่ถาม"

เจ้าของชื่อกำลังแต่งหน้าอยู่อย่างที่พี่เกมบอก เขาสบตากับผมผ่านกระจกก่อนจะเบือนกลับมายังใบหน้าตัวเองที่เป็นเงาสะท้อนต่อ "มีอะไร"

"ผมซັกซุดมาให้แล้ว อยู่ที่รถนะ เลิกงานแล้วอย่าเพิ่งกลับ"

เขาพยักหน้าแทนการตอบด้วยเสียงเหมือนในครั้งแรก "ขอบคุณอยู่ใน กระเป๋า เดี่ยวเลิกงานแล้วผมหยิบให้"

"โอเคเลย ผมไม่รีบ ขอขอบคุณมากครับ อีกเยอะไหม เดี่ยวแดดหมด"

"เสร็จแล้วค่าน้องแซค" พี่จอย ช่างแต่งหน้าหันมาจิบปากจิบคอ นิทาน ลูกชิ้นจากแก้วอิ้หมุน ปรายหางตามามองผมก่อนเดินเฉียดไปยังห้องที่เป็น โลกชั้นใหม่ของวัน กลิ่นหอมนี้อีกแล้ว เวลาที่อยู่ด้วยกันกลิ่นนั้นจะชัดเจนเป็น เอกลักษณ์ ไม่ใช่ทั้งกลิ่นน้ำหอม สบู่ หรือแชมพูที่เขาใช้ ไม่ใช่กลิ่นน้ำยาปรับ

ผ่านๆ แต่เป็นอะไรหลายๆ อย่างที่แปลกใหม่ชวนค้นหา

"เหมือนโรคจิตเลยว่ะกู" ผมสบถกับตัวเองก่อนเดินตามเจ้าของกลิ่นหอม
นั้นเพื่อไปเริ่มงาน

เสียงซัดเตอร์ลั่นเป็นพักๆ ภายในห้องสี่เหลี่ยมสีครีม เพลงที่เปิดคลอเป็น
เพลงอะคูสติคแจ๊ซฟังสบาย เสื้อผ้าของวันนี้มาในโทนอบอุ่น นายแบบจับกาแฟ
ทำท่าเพื่อฝัน นิทานเวลานี้ต่างจากเมื่อวานลิบลิบ ชวนให้นึกถึงกาแฟมอคค่า
รสอ่อนแต่ละมุน ส่วนของเมื่อวานถ้าจะเทียบคงเป็นอเมริกาโนรสเข้ม ผมสบตา
เขา มองเขาผ่านเลนส์ มีรอยยิ้มกดที่มุมปาก ไม่ได้สดใส แต่สุ่ม อ่อนโยน
เรียกได้ว่าแทบไม่ต้องแนะนำอะไรในการถ่ายภาพนอกจากจัดท่าให้ตรงกับ
องค์ประกอบนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง

"ดีมากครับพี่ วันนี้จะได้เลิกกันไว"

ผมยักคิ้วให้ เมื่อลดกล้องลงนิทานก็กลายเป็นนายแบบจอมหยิ่งคนเดิม
อีกครั้ง ผมพึดึ่มน้ำพร้อมกับให้ช่างไปเติมหน้านายแบบ

"โงะวะ ไอ้แซค" พี่ตลกทักพลางยี้ดกล้ำมเนื้อหลังจากช่วยถือรีเฟล็กเตอร์
มาเป็นเวลานาน "ได้ข่าวว่ามีซัมริงกับนายแบบ"

"ข่าวอะไรวะพี่"

"เขาเมาท์กัน" เสียงหัวเราะดั่งขึ้นจุมูก แต่เขาพอไม่ให้นิทานได้ยิน "ว่า
เมื่อคืนมึงไปนอนกับธาม"

"ตลกละ ใครเอาไปเมาท์วะ"

"เรื่องเสื้อผ้านั้นอะไรครับ ได้ยินกันหลายคนนะ"

"โห พี่" นึกว่ามูลมาจากไหน "เมื่อวานฝนตกผมเลยไปส่งเขา แล้วยืม
เสื้อผ้าเปลี่ยนเท่านั้นแหละ คิดอะไรไปขนาดนั้นวะ ถึงเขาหล่อแต่ผมก็เลือก
นะพี่"

"อย่างมึงนะเหรอลืออก" โดนตบหัวไปหนึ่งครั้ง เล่นเอาหนังยางที่มัดผมไว้
ครึ่งหัวหลุดร่วง "ไม่มีหางก็เอาหมดแล้วมั้ง"

"พี่พูดเหมือนอย่างเขาจะยอมผมนะ"

"ตากล้องทั้งหลายทั้งหุ่่นดีเช็กซีขนาดนี้ มึงเคยเล็งใครแล้วพลาดด้วยหรือไง"

"อย่าไปพูดให้เจ้ได้ยินเลยนะ ผมตงงานแน่ เลอะเทอะไปใหญ่แล้วพอเลย หาเรื่องขวยมาให้ผมชัดๆ"

"อ้าว ใครจะไปรู้วะ เห็นถ่ายไปอ้อมไป กูก็นึกว่างานนี้ได้พันนายแบบ"

"ผมไม่ยุ่งกับลูกค้า นางแบบผมก็ไม่เคยยุ่งสักคน พี่พูดี่ผมเสียหายนะเว้ย พอๆ แต่งหน้าเสร็จแล้วมั่ง ไปถือรีเฟล็กต์ต่อเลย ผมจะทำงานละ"

"ทำเป็นสะด้าง มองเขาตาเอ๋มแล้วมาเถียง"

"ผมไม่ใช่เกย์"

"กูจะบอกให้นะเว้ย ไปเช็กชวลใครๆ ก็เป็นได้" พี่ดลยกั้วแถมให้อีกสองจึก พอละลายจากคู่สนทนาแล้วก็เพิ่งสังเกตว่าทีมงานคนอื่นๆ มองผมสลับกับนิทานจริงๆ

"ทำงานครับทำงาน" หลังจากปรบมือเรียกขวัญแล้วก็เดินกลับไปเช่าตั้งกล้องแล้วสบตาอีกฝ่ายผ่านเลนส์อีกครึ่ง พลังบางอย่างดิ่งให้กดยิ้มที่มุมปากตามคนในภาพ ลั่นนิ้วทุกอริยาบถราวกับอยากเก็บทุกจังหวะหายใจของอีกฝ่ายไว้ภายใต้เลนส์กล้อง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)